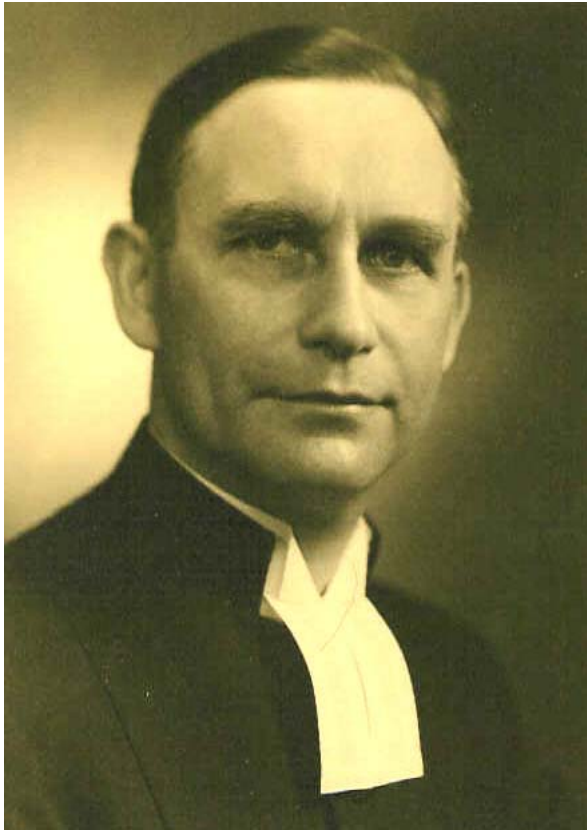

Allan Lindeberg

Allan Lindeberg

*Född 19 februari 1897
I Kungälv*

*Död 20 september 1984
I Täby*

*Biografen med tillhörande bilder är berättad
och sammanställd år 2005 av Allans tre barn:
Karin—Bengt—Anna*

Allan Lindeberg

Eskilstuna: Från vänster mamma Emma, Ruth, Allan, Ella och pappa Hugo
I mitten lillasyster Anna-Lisa (som dog 3½ år gammal)

Syskonen Ruth, Ella och
Allan Lindeberg

Utflykt till Kåkenäs utanför Stenungsund

Fr v: Ruth L, Anna Ahlberger, Ella L, mormor
Emma Ahlberger (f Nordholm), hemhjälpen
Augusta, G Eriksson (?), jungfrun Hilma.

Allan Lindeberg

BARNDOMEN FRAM TILL ROTTERDAM

Allan Lindeberg var son till Hugo Lindeberg (1861-1951) och Emma Lindeberg (1870-1956), född Ahlberger. Födelsen skedde den 19 februari 1897 i moderns föräldrahem – dvs gamla prostgården i Kungälv – varefter morfadern prosten Johan Axel Ahlberger döpte Allan den 7 mars. Morfadern avled två månader senare i en ålder av 83 år. Platsen för födelse och dop fick för Pappa en närmast symbolisk betydelse – Kungälv framstod hela livet igenom som en kär plats förbunden med många vackra och ljusa minnen.

Pappa var föräldrarnas fjärde barn. Harald var äldst, född 1890 och död 1894. Sedan kom Ella 1893 och Ruth 1895, båda avlidna 1981. Yngst i syskonskaran var Anna-Lisa, född 1910 och död 1914. Haralds och Anna-Lisas för tidiga bortgång drabbade Emma hårt och kom att prägla henne återstoden av livet. Hon var tidvis deprimerad, något som säkert påverkade stämningen i hemmet. Hugos stabila och trygga gestalt kunde dock förmodligen balansera Emmas tidvisa svärmod. På årsdagen då det förflutit 82 år sedan Emma och Hugo sammanvigts uttalade Pappa vid en samling vid deras sista vilorum bl a följande: ”Vi barn är tacksamma över att ha fått växa upp i ett tryggt och harmoniskt hem. Om man skulle med ett ord karaktärisera Pappa så kan vi samfällt säga, att han var enastående i sin omtänksamhet mot oss. Mamma levde helt för sitt hem, hon var så rar, glad och from, och därför äger vi så många soliga, goda och förpliktigande minnen från vårt barndomshem, och de hågkomsterna bevara vi som livets rika tillgångar.”

Vid tiden för Pappas födelse bodde familjen i Södertälje där Hugo hade anställning vid Svenska Centrifugalaktiebolaget. 1903 blev han direktör och störste ägare för Eskilstuna Separator Aktiebolag, som bildats några år tidigare. I samband härmed flyttade familjen till Eskilstuna, som kom att förbli Hugos och Emmas bostadsort under Hugos återstående yrkesverksamma liv. Under Hugos ledning utvecklades Eskilstuna Separator till ett stort och framgångsrikt företag.

Om Pappas barndom och uppväxt vet vi inte så mycket. Klart är dock att barndomshemmet var starkt präglad av Emmas starka religiositet – grundlagd i föräldrahemmet och påverkad av den schartuanism som hade så starkt fäste på Västkusten. Det som kanske gav de mest bestående minnen från barn- och ungdomsåren var kanske de årliga Kungälvbesöken under sommarloven.

I sina Kungälvsminnen, sammanställda till sin 70-årsdag den 19 februari 1967 berättade Pappa att Kungälv för syskonen var en mycket kär plats med ”så många ljusa, glada och dyrbara minnen från barndomens och ungdomens år.” Han berättade vidare ”Det var som en självklarhet för oss, att sommarresorna skulle ställas till Kungälv. Under vintermånaderna kunde väl planerna riktas åt olika håll, men detta resonemang slutade gärna med Pappas yttrande: ’Det är inte lönt att tala om olika resmål, vi far i alla fall till Kungälv.’—En dag så kom den lyckliga avresan. Vi åkte gärna nattåg dit dvs vi låg och sov på britsarna i en 3:e klass kupé och mamma satt i ett hörn och vaknade sina sovande barn. Vi bytte tåg i Olskroken och steg sedan av vid Bohus station. Där väntade troget moster Anna, och se’n for vi med Kungälvsbåten till bestämmelseorten. I prästgården fanns en skvallerspegel, så mormor kunde följa vår ankomst, och hon vinkade i fönstret när vi närmade oss porten. Frans från båten drog vårt bagage i sin skottkärra. Ankomsten var alltid så festlig. Trappuppgången var lövad med friska björklöv, som doftade härligt, och dagen till ära blev vi bjudna på äggost av delikataste slag. /.../

Allan Lindeberg

Mina och mina systrars sommardagar var fyllda av ljuvliga minnen, även högtidliga hågkomster. När frukosten var intagen samlades vi varje dag allesammans i salen och där hölls morgonandakt. Det var moster Anna som läste ur tre eller fyra andaktsböcker, dit även bibeln hörde, och Arndts postilla var en självklarhet, och morgonbönen tog sin rundliga tid. Högtidligt var det också, när vi företog om söndagarna promenaden till kyrkan. Då tog mormor fram sin finaste kappa, tog på sig sin eleganta svarta hatt med sidenband under hakan, och så skred vi västra gatan fram bort till torget, där kyrkan ligger. Jag kan inte påminna mig att vi som barn upplevde någon tråkighet under gudstjänsterna. Vi satt i en bänk, försedd med högt spjalstaket, och där innanför hade vi det avspänt och trivsamt. Var det så att vi suckade någon gång av ledsnad, tog mormor fram sin karamellask, och gav oss med jämna mellanrum av dessa godsaker. Efter Högmässan skedde återtaget lika majestätiskt, men till den söndagliga rutinen hörde gärna en Fontinpromenad. Vi hade ofta med oss kaffekorgen, och på en trivsam plats slog vi oss ned i gröngräset. /.../ Jag måste tillfoga, att det glädde oss alla så mycket, att efter vårt årliga Kungälvbesök, mormor och moster Anna slog följe med oss, när vi fortsatte vidare ut till olika platser på Västkusten, och varje namn gömmer en mångfald av soliga, saltmättade minnen, och här kan jag bara nämna: Kåkenäs, Gullholmen, Kärringön, Lyckorna, Ljungskile, Marstrand och Strömstad, som var ett utmärkt utflyktsmål för kaffebesök på skilda öar.”

Pappas mormor Emma Ahlberger, född Nordholm, framstod för honom i ett särskilt skimmer. I Kungälvsminnena omtalade Pappa att hon var född 1845 och att hon vid nyss fyllda 20 år gifte sig med morfar, vördig kyrkoherde i Kungälv och 51 år. De fick i sitt äktenskap 8 barn 4 dog i späda ålder. – Mormor var en benådad personlighet, ägde en charm av ovanligt mått, begåvad, hade en slagkraftig färgstark humor, glad och generös, aktad och vördad av alla och envar, och älskad av oss barn. Hon blev änka vid 52 års ålder och dog vid 86 års ålder.”

Om sin skolgång var Pappa inte särskilt frispråkig. I de förut nämnda minnesorden inför sin 70-årsdag uttalade han dock ”I ärlighetens namn måste jag bekänna, att skoltiden inte var helt harmonisk, och om min skolgång kan jag bekänna, vad jag tröstat många mödrar med, vars söner inte haft några toppbetyg utan betygen istället legat i underläge: Ädla frukter mogna långsamt. Min pappa var klok nog att låta mig en sommar praktisera på Särenholms fabrik, och under den sommaren kom jag till besinning. Så här skall jag inte låta mitt liv förflyta, när jag har chansen att kunna få studera. Och från den da'n satte jag till alla klutar.” Skoltiden avslutades med studentexamen på reallinjen den 7 juni 1916 vid Eskilstuna Kommunala Gymnasium. Här efter följde ”exercisen” i Stockholm med utnämning till plutonchef den 8 september 1917.

Nu stod Pappa inför sitt yrkesval. Något alternativ till prästbanan föresvävade honom emellertid knappast. Han berättade i ett föredrag 1957 om sin tjänstgöring som sjömanspräst i Rotterdam, skärgårdspräst i Dalarö och marinpastor vid Kustflottan följande: ”Det fina minnet som är förutsättningen för alla tre tjänstgöringarna, sträcker sig tillbaka till ungdomsåren, gymnasietiden, en söndag kväll då jag av en tillfällighet, ensam och allena, besökte aftongudstjänsten i Eskilstuna kyrka. Komministern som predikade, Carl Ander, var en Augustanapäst från Amerika, en intensiv och levande förkunnare, som kunde med sina rika gåvor fylla en tom kyrka. Jag vet inte vad texten handlade om, jag vet bara att han talade om att Gud behövde nya och friska redskap i sin tjänst, och jag kände mig överväldigad av kallelstens uppfordran. Orden träffade mitt i hjärtat. Det svindlade för mina ögon, jag darrade av anspänningen, jag kände ingen tvekan längre, jag beslöt mig att bli präst.

”Nu förestod alltså teologiska studier. Dessa påbörjades vid Uppsala universitet efter inskrivning vid Södermanlands – Nerikes nation. Först fick Pappa emellertid komplettera sin studentexamen med latin. Via en s.k teologisk-filosofisk examen den 29 januari 1921 avlade Pappa teologie kandidatexamen den 15 december 1923. Efter detta följde den s.k. praktiken samt prästexamen vid Strängnäs domkapitel den 28 maj 1924.” En vacker vårdag blev jag prästvigd av den vördade biskop Leckard Ullman.”

Allan Lindeberg

Under Uppsalatiden var han tillsammans med några andra studenter inackorderad hos en professor Martin. Med studiekamraterna umgicks han flitigt och några kom att bli vänner för livet. Han deltog också i det glada studentlivet, vilket för hans del skedde utan alkohol. Det berättades att efter en glad uppsluppen fest någon frågat om man varit överförfriskade. Svaret blev att så inte varit fallet, dock möjligen med undantag för kandidat Lindeberg (som alltså var helnykter). Däremot var han hela livet igenom utrustad med en ovanligt glad och sällskaplig läggning.

.Under hela studietiden upprätthöll Pappa en nära kontakt med föräldrarna. Vid sidan av besöken i hemmet under ferierna skrev han hem varje vecka. Breven anlände regelbundet söndag förmiddag, lagom före gudstjänsten. (Det var söndagsutdelning på den tiden) Det från barndomen grundlagda nära och kärleksfulla förhållandet till föräldrarna kom att bestå under hela deras återstående levnad. Efter att föräldrarna flyttat till Saltsjöbaden 1939 förekom praktiskt taget daglig telefonkontakt. Det var för det mesta Pappa som ringde. Hade han inte möjlighet att ringa någon dag, efterfrågades anledningen dagen efter.

Efter avslutad utbildning vidtog inträdet på prästbanan. Den inleddes med en församlingstjänst i Bettna församling, Strängnäs stift. I några minnesanteckningar i tidskriften Ute och hemma (nr 1 1974) – tidning för sjöfolk – berättade han ”Från sommaren 1924 tjänstgjorde jag i en fager och trivsam Sörmlandssocken, Bettna, där jag jättetrivdes, men året efter kom ett telefonsamtal från dåvarande missionsstyrelsen i Uppsala. Jag erbjöds ett vikariat vid Sjömanskyrkan i Hull på 3 månader. Den tiden var dock tillräcklig för mig att upptäcka, att jag med glädje skulle vilja återvända till en främmande hamnstad. Jag hade emellertid sökt och erhållit en komministeratur i Svärta utanför Nyköping, men 14 da'r innan jag skulle tillträda den tjänsten, kom ett nytt telefonsamtal från Uppsala, och en röst kom med den överraskande uppmaningen: Tag nu Gud i hågen och bestäm dig. Du har blivit kallad till sjömanspastor i Rotterdam. Jag hade redan ordnat flyttlasset till Svärta, anställt en hushållerska, men efter 5 minuters betänketid kom mitt svar. Jag tar med tacksamhet emot detta erbjudande. Detta var sommaren 1926. I Rotterdam stannade jag i 7 intressanta år.”

ROTTERDAM

Den 21 juni 1926 anlände Pappa med en Sternhagenbåt till Rotterdam för att tillträda sin tjänst som sjömanspastor där. Den sommaren rådde en långvarig hamnstrejk i England. ”Följden var att 50-60 fartyg låg utanför på redan för att invänta sin tur att komma in i hamnen. Som följd av tillströmningen av sjömän fanns det dessa månader även gott om beachcomber i land, som tiggde sig fram hos sina sjöfarande kamrater. När jag under mina båtbesök hälsade besättningen välkommen till sjömanskyrkan, möttes jag ofta av svaret. 'Kan man oantastad besöka kyrkan..' Här behövdes en upprensning av dessa bomms, som ofta uppträdde berusade i läsrummet. Att inkoppla polisen vid dessa tillfällen var inte lämpligt, utan jag fick själv lära mig en effektiv metod, som gjorde nytta. Jag fattade den olämplige i byxbaken, höjde honom på tåspetsarna och satte fart på honom ut till dörren, men vi blev dock inte osams för den behandlingen. Ibland kunde det hända, att den olämplige ändå hade slunkit in , och en gång hade han oförmärkt placerat sig längst fram i kyrkan under gudstjänsten. Vid detta tillfälle hade djupvattenseglaren firat sin avmönstring och suttit moltyst under predikan; Men till sist måste han interfoliera prästens ord med att med hög och skrovlig röst betyga: Det har pastorn förbannat rätt i. Det var inte så illa ment som det var sagt. Tack vare sjöfolkets aktiva aktion blev det snart en upprensning av förhållandena i hamnarna.” skrev Pappa i en tidningsartikel.

Allan Lindeberg

I november 1926 återvände Pappa till Sverige för att förlova sig med Mamma. De hade träffats i Oskarshamn där Mamma var lärare i matematik, fysik, och kemi vid samma skola som Pappas syster Ella var lärare i tyska, kristendom och geografi. Ella bad Elsa ta hand om brodern under Ellas lektionstid och det blev kärlek vid första ögonkastet. Mamma var uppvuxen på Tanto Sockerbruk i Stockholm, där morfar var maskinmästare och förman vid ångpannecentralen. Pappas val av hustru accepterades dock inte av farmor, som önskade se en prästdotter som sonhustru. Den 15 mars 1927 vigdes Mamma och Pappa i London.

Den svenska sjömanskyrkan i Rotterdam hade ett förträffligt läge, just där all trafiken från de olika hamnarna strålade samman i en brännpunkt. För att ytterligare utmärka kyrkans läge hade en väldig flaggstång placerats uppe på kyrktaket. Den var vid högtidliga tillfällen prydd med ett flaggspele, som effektivt visade besökarna vägen fram.

Pappas arbete var i första hand ett uppsökande arbete. Församlingen utgjordes av besättningarna på de svenska fartyg som kom till Rotterdam, och låg där för lastning och lossning för längre eller kortare tid. 'Om man beräknar, att tjugo man i medeltal finns på varje båt, och att årligen 500 fartyg komma till Rotterdam, så möter sjömansprästen 10.000 landsmän ute i denna främmande hamn. På Hamnkontoret får pastorn veta, vilka fartyg, som anlant, och till vilka hamnar, de kommer. Rotterdamsche Droogdok, stadens största skeppsvarv, lämnade under min tid utan kostnad en av sina bogserbåtar för dessa båtbesök, och sjömansprästen for därför som en furste, och kunde bekvämt komma från Rijnhaven till Maashaven och Wallhaven, och alla de många hamnarna. Den sammanlagda kajlängden är över fem mil, och det är därför ett vidsträckt område, som sjömanspastorn får trafikera vid dessa båtbesök.' Så berättade Pappa i ett radioföredrag 1939, som ligger till grund för skildringen av Pappas Rotterdamtid, liksom ett antal artiklar.

Sjömanskyrkans läsrum var öppet, dels på förmiddagen och dels på kvällen, då den verkliga sjömansinvasionen kom. På förmiddagarna kom endast de sjömän, som var arbetssökande och väntade på ny hyra. Färska dagliga tidningar fanns det gott om på läsrummet från skilda trakter av Sverige, och av olika politisk färg. Hit kom nu landsmän för att tillbringa en trivsamt stund med kamrater, och föreståndarinnan serverade dem som så önskade kaffe med hembakt bröd.

På söndagens kväll hölls gudstjänst. "De sena högmässorna ha blivit regel i de flesta sjömanskyrkorna. Vanligtvis serveras sen frukost ombord, och under middagstimmarna vill sjömännen gärna bege sig ut på staden, och bese dess sevärdheter. På kvällen är tiden inne att komma till sjömanskyrkan; och när organisten intonerar ingångspsalmen, är det mestadels gott om unga käcka karlar i kyrksalen. Det märks på psalmsången och på intresset. Sjömännen sjunga gärna – det kan jag förstå av de många visböckerna i skansarna – men han vill ha en melodi, som är sångbar – annars tiger han som muren. Hans kyrkogång kan aldrig bli en vana eller slentrian, och när han kommer till gudstjänst, är han en lyssnare som få. Det är väl yrket, som driver honom till att tänka över ting, som en ombonad tillvaro inte ger samma anledning till.

Jag minns, när färden ställdes en julförmorgon i arla stund för att hämta besökare till vår gudstjänst. Den stora bogserbåten gick från hamn till hamn och hämtade landsmän som med glädje kom till en svensk julotta i hamn. Ett år mötte vi då en av våra stora malmbåtar, som var på ingående efter en hård resa från Narvik. Vi förstod att alla ombord var trötta, och helst ville vila, men en julhälsning skulle de dock ta emot från Sjömanskyrkan. Då hördes flera röster: Får vi komma med till julottan. Vi hinner inte kläda om oss, men om vi får komma som vi äro, så följa vi hjärtans gärna med. Och vid återkomsten strålar en liten Sjömanskyrka i levande ljus, ljus i granar och ljus i bänkar. Det är jul, strålande jul och när vi tillsammans sjunga Var hälsad sköna morgonstund, så är det blott ett hjärta och en själ. Det är svensk kyrka i utländsk hamn, som har hälsat landets söner välkomna till årets högtidligaste stund. Jag har sett ögonen tåras i fasta väderbitna ansikten under denna gudstjänst."

Allan Lindeberg

Men en sjömanspastors dag innehöll annat än båtbesök och tjänstgöring i läsrum och i kyrkan. ”Vad som ger honom extra uppgifter under dagarnas gång är de många brev från Sverige, som komma till honom från sjömännens anhöriga, eller från sjömännen själva.”

En dag blev Pappa kallad till att förrätta jordfästning på den lilla kyrkogården ”Croswijk” utanför Rotterdam och ett brev några dagar tidigare förklarade anledningen till denna akt. En mor skrev: ’ Jag förstår så väl, att min son i Rotterdam var en av de många, många sjömän, som dagligen vistas där –men för mig var han mycket mer . Mitt stora glädjeämne. Han skulle ju mönstra av och komma hem på denna resan till Sverige.” Den ende sonen omkom nämligen genom olyckshändelse i hamnen och hans sista färd blev istället ut till kyrkogården, där så många av hans kamrater vila efter långvarigt lidande eller bråd död och sjömansprästen får då den tunga plikten att underrätta de anhöriga om den tragiska utgången, och glädjen hemma förbyttes i namnlös sorg, och på den sista färden följa den avlidnes kamrater, och vid den öppnade griften står en liten skara landsmän samlade, och säger farväl till sin döde kamrat. Enkla träkors vittna om den plats, där färden över de sju haven slutade. Men Jesus har i den djupa sorgen betygat och sagt de förtröstansfulla orden: ’den som tror på mig, han skall leva, om än han dör.’

Till sjömännens sjukbäddar på de holländska sjukhusen var Pappa välkommen, ”och den sjukes ansikte lyser upp, när man kommer och hälsar på honom. Man förstår ju inte det holländska språket, och man känner sig gruvligt ensam, och längtar hem till alla sina kära. Då är det tryggt att möta en landsman, som också kan förmedla kontakten med läkaren och sjuksköterskan och som kan fördriva den långsamma dagen med samtal.”

”Sjömännen är öppna och rättfram. Hans blick är fast och hans handslag är ärligt menat, och det är därför en glädje att dag efter dag möta dessa havets kända män. Mitt intryck från detta arbete bland sjömännen, kan sammanfattas i de orden. ’Man kan inte göra så mycket för en stor sak, som denna kan göra för en själv.’ Sjömansprästens insats blir ringa, mot vad denna verksamhet ger den som står i dess tjänst.”

Till sjömanskyrkans samkväm och gudstjänster kom ofta svenska familjer, som var bosatta i Holland, och prästen var en gärna sedd gäst i deras hem. Till kyrkliga förrättningar blev Pappa ofta kallad, och hans resor gick då från norr till söder, och han mötte i varje svenskt hem bara idel vänlighet. ”Vi svenskar därute kände oss nästan som släkt.”

Under Pappas tid i Rotterdam behövde läsrummet moderniseras. ”Vi hade glädjen att äga en svensk arkitekt i Calais, Bernt Persson. Han utförde ett skickligt arbete, men som utökades så mycket, att när räkningen kom, fanns det ingen täckning för utgifterna. Vad att göra? Jag tillskrev kyrkans store gynnare i Rotterdam, bankiren och generalkonsuln Philip Meer, och bad om hans hjälp. Efter en knapp timme kom svaret. ’Pastorn är mer präst än affärsman. Affärsmannen planerar först, och utför sedan arbetet, men ni har gjort tvärtom. Min beundran för sjömanskyrkans verksamhet gör att jag ändå med glädje översänder der önskade beloppet.”

I Rotterdam föddes Karin den 27 februari 1928. På dagen ett och ett halvt år senare föddes Bengt den 27 augusti 1929. Efter sina sju år i Rotterdam, blev det en möjlighet för Pappa att återvända till Sverige 1933.

Allan Lindeberg

ÅTER I ROTTERDAM

I augusti 1937 återvände Pappa och Mamma till Rotterdam. Sjömanspastorn i Rotterdam och Pappa bytte tjänst under en månad. Karin och Bengt blev då inackorderade på Utsund Häverö i Roslagen hos Dedde, Edit Johnsson, som var jungfru i vår familj under Rotterdamtiden – och nu var gift med Häveröbon och sjömannen Nils, som hon träffat i Rotterdam. I alla år stod familjen i nära kontakt med Dedde.

Under sin tid som sjömanspastor i Rotterdam vann Pappa många vänner, som han i alla år hade kontakt med. När han nu på nytt började verksamheten i Sjömanskyrkan med ett besök på Rotterdamsche Doggfrok, som på Pappas tid tillhandahöll båt för besöken ombord på de svenska fartygen, träffade han många gamla bekanta som ”alla kände igen den gamla sjömanspastorn” skrev Pappa i den dagbok som han förde under Rotterdammånaden. På sjömanspastorns obligatoriska båtbesök i de olika hamnarna träffade han gamla vänner i både mäss och skans. Han predikade i sjömanskyrkan ”inför en fulltalig menighet” med sjömän och gamla vänner och bekanta från kolonin. Efter gudstjänsterna blev det som förr samkväm på läsrummet med kaffe, sång och musik, som ibland förhöjdes av Elsas förnämliga fiolspel. Det är det bästa jag vet när Elsa låter fiolen ljuda” skrev Pappa i dagboken ”Då väckes ljuva och varma minnen till livs.”

Efter gammal vana besökte Pappa och Mamma olika kyrkor i Holland, katolska, kalvinistiska, norska och en holländsk kyrka där de gladdes över att de ”bra kunde följa framställningen.”

De tog sig tid till promenader till museer och till Bellevue, den trevliga restaurangen i Parken, där de lustvandrat så många sommardagar förr och druckit the. En av de sista dagarna i månaden skrev Pappa i dagboken ”Idag har jag varit ute med min ljuva hälft och shoppat och det var både trivsamt och nöjsamt, fast vädret var varmt.” Efter ett besök på Stora sjukhuset i Coolsingel, där två sjömän, var inlagda inbjöds Tina på eftermiddagen. Hon var ”vår barnjungfru under fyra år i Rotterdam och nu visade sig vara en välbeställd mamma, med en baby-dotter på 4 månader, och gift med en arbetare i motorbranschen” Pappa och Mamma drack the tillsammans med henne ”och frågor och svar om Karin och Bengt avlöste varandra i ett. Jag fann det i längden en smula tröttsamt och gick därför till ”havenmeester” på visit. Skrev Pappa i dagboken.

När Pappa gjort sitt sista båtbesök tyckte han att det var riktigt skönt ”ty man börjar snart bli för gammal att springa ombord i båtar och prata med alla slags främmande människor. Jag har under tiden märkt att jag vuxit ifrån sjömansprästens arbete, ty det passar bäst för en ungdom. Det är nog härligt att sitta i ro i Dalarö prästgård.”

Den sista augusti skedde avfärden med s/s Lilly Matthiessen.,som var ”både vemodigt och härligt. Vi har glatt oss åt kolonisternas trohet och gästfrihet, men mest gladda vi oss åt att få komma hem.” Så avslutas dagboken.

Allan Lindeberg